

μαστιζούσης τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης, ἐν αἷς ἀφ' ἑτέρου πάλιν ὑπάρχει καὶ πλοῦτος ἄπειρος, ἀρκεῖ ἡ παρατήρησις, ὅτι τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἡρασιῶν (κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν ἐκθεσιν τοῦ 1848 ἔτους) ἐνταφιάζεται δωρεάν.

ΛΥΣΙΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΡΙΩΝ

Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.

Προνομία λεγομένη ἐπὶ τῶν ἀέργων καὶ δκηθῶν, οἵτινες τὰ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ περιμένουσιν. Εἴρεται δὲ ἀπὸ ὀνηλάτου, ὅστις τοῦ ὄνου αὐτοῦ ἐμπεσόντος εἰς πηλὸν παρεκάλει τὸν Ἡρακλέα νὰ τὸν ἐκβάλλῃ ἐκεῖθεν.

Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἀνὴρ πλοῦσιος Ἀθηναῖος ἐπλεε ποτὲ μεθ' ἑτέρων τρικυμίας δὲ σφραγιστομένης καὶ ἀνατραπέσις τῆς νηὸς οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν παρ' ἕκαστα ἐπικαλούμενος μυρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν περισωθῇ. Εἷς δὲ τις τῶν συνενουαυγηκότων παρενηχόμενος εἶπεν αὐτῷ, «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.»

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι μέλλον τις ν' ἀγωνισθῇ ἠρώτησε τὸ μαντεῖον ἂν θὰ νικήσῃ, ὅπερ ἀπεκρίθη, ὅτι θέλει νικήσει. Τοῦ ἀγῶνος λοιπὸν ἀρχίσαντος εἰσελθὼν εἰς τὸ θέατρον καὶ καταβιβάσας τὰς χεῖρας ἴστατο, ἕως οὗ τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἠττήθη.

Σήμερον λέγομεν «Ἀϊ-Νικόλα βοήθαμε, σείσε καὶ σὺ τὸ πόδι σου.» Καὶ «κινήσου νὰ σὲ κινήσω.» Οἱ Γάλλοι δὲ Aide-toi, le ciel t'aidera καὶ Il attend que les alluettes lui tombent toutes roties.¹

Η ΠΕΡΙΔΙΚΑ

Βόσκουε ἢ ἄλλαις πέρδικαις ἢ λούζονται στὸ αὐλάκι,
Καὶ μία στὰ νύχια περπατεῖ ἐπάνω σὲ κοτρώνι,
Καὶ γέρονι πίσω καὶ τηρᾷ μικρὸ ἕνα περδικάκι,
Καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ καὶ πότε τοῦ μαλλόνει.

— Ἄκου τῆς μάνας τῆ λαλιᾷ, καὶ ἀνέβα στὸ λιθάρι,
Γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ μονάκριβο πουλί μου.
— Γιά δὲ, μανοῦλα, τὸ νερὸ ποῦ βρέχει τὸ θυμάρι,
Γιά δὲ τὰ συνομιλῆκα πῶς παίζου ἀντικρὺ μου.

— Ἐχουν ἡ μάνας τους πολλὰ! Ἐλα, πουλί, κοντά μου,
Κ' εἶδα τὸν Ἰάσιο γερακιὸ ἐδῶ σιμὰ στὸ αὐλάκι.
— Πᾶμι, μανοῦλα, στὰ νερὰ νὰ βρω τὴν συντροφιά μου.
Αὐτὸ ἦταν σύννεφο μικρὸ, δὲν ἦτανε γεράκι.

Καὶ ὁ Ἰάσιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στὰ λιθάρια,
Καὶ κατεβαίνει ἡ πέρδικα ζητώντας τ' ἀκριβὸ τῆς.
Καὶ αὐταῖς ποῦ ἦταν στὸ βίζωμα τρυπῶσαν στὰ θυμάρια...
Ἐκεῖθε ὁ Ἰάσιος πέρασε τοῦ γερακιοῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἕνα φτεροῦγιασμα, μιὰ ταρχῆ, μιὰ ἀντάρα,
— Ὅπως τὸ μονάκριβο ἔχει πικρὴ τὴν τύχη!—

1. Ἐστ. ἐκ τῶν Ἀστέρων, ὑπὸ Γ. Φουστάνου.

Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο, μὲ λαχτάρα,
Καὶ τὸ ἀκριβὸ τῆς σπαρταρᾷ στοῦ γερακιοῦ τὸ νύχι.

Ἡ μάνας τῶν παιδιῶν μας γεράκι δὲν φοβούνται
Τὸ μορτοκαϊδεμένο τους στὰ νύχια του νὰ πάρῃ...
Ἄπὸ ἄλλα βάζανα σκληρὰ στὸν κότμο τυραννοῦνται—
Ἐχουν ἀβρόωστειες φοβερᾶς καὶ Χάρο μακελλάρη.¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἰδὲ εἰς τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον μίαν λευκὴν αἶγα, καταγινομένην νὰ βόσκη εἰς ὄλην τὴν περιφέρειαν εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἀφίνει νὰ φθάσῃ τὸ σχοινίον τῆς, τὸ δεμένον εἰς πάσσαλον.

Ἐπειδὴ τὸ σχοινίον τῆς εἶνε μακρὺ ἡμπορεῖ νὰ βοσκῆσθαι γόρτον δροσερὸν καὶ παχὺν ἐπὶ δύο ὥρας' αὐτὴ ὅμως ἀφίνει τὸν ἔμπροσθέν τῆς γόρτον, καὶ τεντόνουσα τὸ σχοινίον με' ὄλην τῆς τὴν δύναμιν, ἀγωνίζεται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄκραν. Ἐκεῖ δὲ, γονατίζουσα οὕτως ὥστε τρίβεται τὸ μαλλίον τῆς, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ σύρῃ με' τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης τῆς ὀλίγα χορταράκια, ὡς ἐκ τούτου δὲ τὸ περιδέραιόν τῆς τὴν κάμνει νὰ βήχῃ καὶ κινδυνεύει νὰ τὴν πνίξῃ.

Τοῦτο κάμνομεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ... Καθεὶς ἔχει τὸν πάσσαλον, τὸ σχοινίον καὶ τὴν περιφέρειάν του. Σχεδὸν πάντοτε ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκομεν τροφήν εὐκόλον διὰ τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, καθ' ὅσον ἕκαστος ἀγρός ἔχει τοῦλάχιστον τὰ ἄνθη του. Καὶ ὅμως ἐξαντλοῦμεν τὰς δυνάμεις μας, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίβομεν τὰ γόνατά μας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ κείμενα μακρὰν ἡμῶν. (Alphonse Karr).

* * Ἡ φήμη γυναικὸς ἀυξάνει, καταναλισκομένης τῆς ἀρετῆς αὐτῆς.

* * Οἱ νυσταγμοὶ τῆς καρδίας εἶνε δλεθριώτεροι τῶν νυσταγμῶν τοῦ νοῦς.

* * Ἡ σημαία εἶνε ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τῆς πατρίδος, ἡ καθ'αυτὸ εἰκὼν ἐκείνου, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγαπᾷ, τιμᾷ, θαυμάζει, διότι εἶνε τὸ ἔμβλημα τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἀγῶνων. Αὐλεῖ δὲ ἡ σημαία γλώσσαν ἀνδρικὴν καὶ καθαρῶσαν, καταληπτὴν καὶ τοῖς σοφοῖς καὶ τοῖς νηπίοις. Παραγγέλλει δὲ αὐτὴ πρὸς πάντας, λέγουσα' «Ἐν ὅσῳ μὲν προχωρῶ, ἀκολουθεῖτέ με' ἐὰν δὲ ποτε πέσω, ἀναστήσατέ με, καὶ φέρετέ με περαιτέρω.»

Πρῶτος τυπογράφος Ἑλλήνων ὑπῆρξεν ὁ Ἀλέξανδρος Γεωργίου ἐκ Χάνδακος τῆς Κρήτης, ὅστις ἐδιδάχθη τὴν τυπογραφικὴν τέχνην ἐν Βενετίᾳ, ὅπου καὶ ἐτύπωσε τὸ *Ψαλτήριον τοῦ Δαυὶδ*, κατὰ τὸ ἔτος 1486. Ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶνε δυσσεύρετος.

1. Γ. Χ. Ζυλλοῦστας.